

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 13/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť V. P., zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Rohaľom Il'kivom, Timravina 9, Bratislava, pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 12, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 20 CoP 72/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. januára 2014 doručená sťažnosť V. P. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Rohaľom Il'kivom, Timravina 9, Bratislava, pre namietané porušenie jej práv podľa čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského

súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 CoP 72/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom na začatie konania zo 17. júna 2008 podaným Okresnému súdu Poprad domáhala schválenia dohody rodičov o úprave práv a povinností rodičov k maloletej. Vec bola Okresným súdom Poprad vedená pod sp. zn. 15 P 214/2008. Z dôvodu zmeny bydliska maloletej sa miestne príslušným súdom stal Okresný súd Pezinok (ďalej len „okresný súd“), na ktorom bolo konanie vedené pod sp. zn. 12 P 393/2009.

Podľa tvrdenia sťažovateľky okresný súd následne vrátil vec Okresnému súdu Poprad s odôvodnením, že údajne nebola riadne prenesená miestna príslušnosť. Okresný súd Poprad opakovane vrátil vec okresnému súdu, kde jej bola pridelená nová sp. zn. 12 P 194/2010. Na okresnom súde sa v ďalšom období uskutočnilo spolu 10 pojednávaní, pričom prvé pojednávanie sa konalo až 18. novembra 2010, teda viac ako dva roky po podaní návrhu. Okresný súd meritorne vo veci rozhodol až 30. novembra 2012, teda po 4,5 roku od podania návrhu.

Sťažovateľka tiež uviedla, že proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 12 P 194/2010 z 30. novembra 2012 podala odvolanie. Do dnešného dňa sťažovateľka nedostala z krajského súdu žiadne podanie napriek tomu, že od vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa uplynul viac ako rok. Na základe uvedeného sťažovateľka podala predsedovi krajského súdu sťažnosť na prieťahy v konaní, ktorá ním bola vyhodnotená v odpovedi zo 6. decembra 2013 ako „dôvodná“, pričom k zbytočným prieťahom v napadnutom konaní došlo z objektívnych dôvodov.

Sťažovateľka v sťažnosti tiež uviedla, že trvanie sporu vo veci úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej je absolútne neakceptovateľné, najmä vzhľadom na neexistenciu právoplatného rozhodnutia v merite veci. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej majú byť spory tohto charakteru prerokovávané s výnimočnou rýchlosťou.

Na základe uvedeného sťažovateľka v sťažnosti navrhla, aby ústavný súd uznesením prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľky podľa čl. 12, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Krajského súdu Bratislava vo veci spis. zn. 20CoP/72/2013 boli porušené.

Krajskému súdu Bratislava prikazuje v konaní vedenom pod spis. zn. 20Cop/72/2013 konať bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľke sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 5 000,- Eur.

Krajský súd Bratislava je povinný sťažovateľke uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 275,94 Eur na účet jej právneho zástupcu, advokáta JUDr. Martina Rohaľa Il'kiva.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z petitu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní, ku ktorému malo dôjsť tým, že od vyhlásenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 12 P 194/2010 z 30. novembra 2012 neboli zo strany krajského súdu vykonané žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej istoty sťažovateľky, ktorá ani po piatich rokoch od podania návrhu nedisponuje konečným rozhodnutím vo veci schválenia dohody rodičov a úprave práv a povinností rodičov k maloletej.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Ústavný súd sa osobitne zameril na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľky v tej časti, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie týchto práv ústavný súd odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 109/03), resp. ak argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia

označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04), resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že zo sťažnosti a k nej pripojených príloh je zrejmé, že na vrub krajskému súdu nemožno pričítať obdobie od vyhlásenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 12 P 194/2010 z 30. novembra 2012 do 3. júna 2013, keď mu bol okresným súdom predložený súdny spis pre účely rozhodnutia o odvolaniach podaných sťažovateľkou, ako aj odporcom (odvolanie sťažovateľky bolo okresnému súdu doručené 18. januára 2013, odvolanie odporcu bolo doručené 4. apríla 2013).

Zo sťažnosti a z jej príloh tiež vyplýva, že sťažovateľka podala sťažnosť na prieťahy v konaní doručenú predsedovi krajského súdu 2. novembra 2013 a 3. decembra 2013. Predseda krajského súdu v odpovedi na sťažnosť na prieťahy v konaní sp. zn. Spr. 2347/2013 zo 6. decembra 2013 okrem iného uviedol: „Vašu sťažnosť som prešetril v intenciách citovaných zákonných ustanovení ako aj z hľadísk nevyhnutných pre jej náležité vybavenie, pričom som dospel k záveru, že vaša sťažnosť je dôvodná.

Šetrením v predmetnej veci som zistil, že vec napadla na Krajský súd v Bratislave dňa 03. 06. 2013 do senátu 20CoP a bola jej pridelená spisová značka 20CoP 72/2013. Z vyjadrenia referujúceho sudcu JUDr. Ondreja Krajča vyplýva, že vzhľadom na značný počet skôr napadnutých vecí, a taktiež na vysoký počet nevybavených vecí v senáte 2Co, 2CoPr, 2CoD, 2NcC, 20CoP k 30. 11. 2013 (294 nevybavených vecí) a prednostné vybavovanie starších vecí, ktoré sa vybavujú priebežne podľa poradia, v akom napadli, bude snahou senátu vybaviť vec v I. štvrtroku 2014...

Zároveň Vám oznamujem, že vec budem sledovať z hľadiska jej bezprieťahovosti a plynulosti až do vrátenia spisu súdu prvého stupňa, pričom vyzvem konajúceho predsedu senátu, aby neodkladne vykonal úkony smerujúce k vybaveniu veci.

Súčasne podotýkam, že vec sp. zn. 20CoP 72/2013 bude prevedená do režimu sledovania vecí predsedom krajského súdu za účelom zabránenia vzniku ďalších prieťahov v konaní.“

Ústavný súd považuje za potrebné v tejto súvislosti poukázať na citovaný obsah odpovede predsedu krajského súdu na sťažnosť na prieťahy v konaní a z toho vyplývajúcu potrebu poskytnúť všeobecnému súdu dostatočný časový priestor na prijatie opatrení pre účely nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného jeho nečinnosťou, a to najmä za situácie, keď sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená už 13. januára 2013, teda 1 mesiac po vybavení sťažnosti na prieťahy v konaní predsedom krajského súdu.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavný súd na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00). Ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní síce došlo k prieťahom v konaní, no tieto nemali takú intenzitu a rozsah, žeby ich bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

V časti, v ktorej sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv garantovaných v čl. 12, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní, ústavný súd jej návrhu nevyhovel, pretože nezistil medzi týmito článkami ústavy a tvrdým porušením týchto článkov ústavne relevantnú súvislosť. Navyše, na podporu svojich tvrdení o ich porušení sťažovateľka vo svojej sťažnosti napriek kvalifikovanému právnomu zastúpeniu neuviedla žiadne konkrétne argumenty, ktoré by akýmkoľvek spôsobom takéto porušenie signalizovali. Z tohto dôvodu bola aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľky odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2014